

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Er Troen virkelig en Skole-Sag?

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 73. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1836_559-txt-shoot-idm277/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kan vi, foruden andet Gødt, vi give Næsten, paa en skjæffelig Maade bringe ham lidt nærmere til Himlen, da maa det vist nok glæde os, naar vi se ham dervind, har vi seet, gaar der ikke an, og havde vi end Maag til at fæste i Helvede, som dog er langt fra, slutte Danske Følelser dog have alt for meget Hjerte til at give Dem deraf, altskund det var Synd at sige, Christus har besøgt os det, han, der selv ikke kom for at dømmes men for at frelse, og led os at være, ligesom han var i denne Verden.

N. F. S. Grundtvig.

En Værn-Historie for Verne.

(Eftersind.)

Med stor Begjærlighed herte Tyrus paa dette, derpaa hørte han Dødsbedet, og troede paa Christus, havde han selv og alle hans Døds, og jeg saaledes til Døds: O, havde jeg dog været der, og seet hans Majest, og firindt ham! Med den gemmelige Høven skulde jeg have løst ham, alle hans Fiender skulde springe over Klengen, fordi de har dem seendom at med vore Herte! Og neppe havde Tyrus sagt det, for alle Søvnere soltt af, som havde slummet hans Kniagt som dødt, han var sund og glad, og rødt hvidt i Øje: Ja vist er han den fjerde Demmer, Dødslygtesens Kæmpe og en retvis Gud! thi ved hans Naam er jeg jo nu helbredet, frindt jeg aldrig har seet ham eller treet paa ham, ser nu jeg herte hans Naam. Derpaa ledte Tyrus sig ned paa Jorden, og bad med adskilte Kræfter til Herren: Her mig, almagtige Gud, Du Kongernes Kæmpe og Døds over alle Herte! lad det være mig, at drage til Landet, hvor Du blev født, at jeg kan see dine Fiender, udrette deres Naam og hævne din Død! Og vendende sig til Nathan sagde han: Men du seer jo, hvordan

de døde den, som troede paa Christus, som da nu og ved mig, saa jeg af ganske Hjerte kan tree paa ham, som skindt jeg aldrig seer ham, dog gjæde mig sund. Nathan gik til, og døde han strax i Kongen Zederees og Sønnes og den Hellig-Mands, herte hans Trens Naam, og kaldte ham i Dødsen Titus, det er Trefald paa vort Naal. Titus sendte nu Bud til sin Stoltvender Bespøsmus, som ogsaa var en Dødsing, for de to havde immer haaret Vest og Brest naar der var et Slag at faae. Bespøsmus var da ogsaa strax ved Haanden med syv Tusinde Kæmper, og saasnat han kom til Ephia-Borgen spurte han, hvad Nyt og Gødt, og hørte man havde saadan Fald med et saae ham herte. Titus svarede: Ja, her er Nyt og Gødt! thi nu skal dit Herte glæde sig ved Troen paa den almagtige Gud og hans lærte Zoder, og du skal herte om Herseren Christ, Guds Son, naar siddt i Jabeland i Westfalske By, og hvordan Zoderne seer ham, og forfølske ham, de Klidinger, og hvordan han tredie Dag stod op af Døds, og hans Døds og mange Kæmper saae ham med det samme Begone, som han ser havde, da han i Lovet af Herrens Dege efter sin Opstandelse aendbarede sig for sine Døds, som alle saae ham opfare til Himlen med megen Kraft. At han er Gud i Sandhed kan der da ingen Tvivl være om; men lad os nu blive hans Døds, seer affid og hørne ham, og udrette alle hans Fiender of denne samfle Jert, saa herte Mand kærster saa vido og frelbaar, at aldrig har hans Ege været i Verden.

Efterat nu Bespøsmus var blevet død, lagde han og Titus deres Plan, drage ud of Ephia-Borgen, gik ombord, og spjede til Jerusalem. Saasnat de kom i Land segede sig for Jerte. Dette herte Kæmperne i Landet, talte Modet og bleve dødsfølsomme, og Kong Hertes blev sak meddøds, at han sagde til Nathan, sin Son: Det, min Dreng, meddøds du vort Kigt,

